

# **BALOMBO**

de Jaume Policarpo

*Una venedora a domicili ofereix productes de bellesa a una mestressa*

Gràcies per atendre'm. Quina casa més acollidora... El televisor? No es preocupi, no cal que l'apagui, no em molesta. Miri vostè, el que jo li ofereixo és una gamma completa de productes antiedat de la màxima qualitat a un preu increïble. Estan tots elaborats a la Xina a partir de les patents dels laboratoris nord-americans més prestigiosos. Aquestes patents són secretes i protegeixen unes fórmules que valen milions. Però nosaltres -vull dir, la meva empresa- hem aconseguit aquestes fórmules gràcies a un hacker rus que s'ha introduït en els sistemes informàtics d'aquests laboratoris. No es pensi vostè que hem comès cap delictes perquè aquestes multinacionals no tenen escrúpols i són la tapadora de molts negocis tèrbols. Ai, si jo l'hi expliqués! Fins i tot tràfic d'armes! La qüestió és que hem organitzat una xarxa de distribució "discreta i de confiança" que ens permet vendre aquests productes d'èlit a la quarta part del preu que tenen a les perfumeries. Miri, aquesta crema, per exemple, li proporciona un efecte lífting instantani que li deixarà la pell sedosa i estirada. Porta dissoltes unes micro-partícules extreïdes de les perles marines que reflexen la llum i li donen un aspecte nacrat al seu cutis. Accelera la producció de col·làgen, reomple les arrugues, hidrata, reafirma i s'absorbeix amb molta rapidesa... Una autèntica meravella!

*La veu que emet la televisió es barreja amb la veu de la venedora. (Les dues veus surten de la mateixa actriu)*

Aquesta altra és capaç d'aportar a les cèl·lules una font d'energia essencial per al seu desenvolupament // ***A aquest nadó el vam trobar en un dels poblats en els que passem consulta// Una font d'energia completament nova // La seva mare va arribar amb ell, estava molt primet// que estimula les cèl·lules envellides augmentant el seu nivell energètic // Li vam fer una valoració i vam veure que tenia una desnutrició molt important// aconseguint restablir així els mecanismes d'una pell jove i bella // Vam decidir portar-lo amb nosaltres a l'hospital i ja porta aquí quinze dies/ Li proporciona a la pell frescor i suavitat // La mare li dona de mamar i nosaltres, a més, li donem una llet especial i així i tot li costa molt recuperar-se. Fa cinc dies que pren comprimits per a la tuberculosi // I ofereix resultats espectaculars a la primera aplicació... // Però ara ha començat amb una diarrea, defeca dues o tres vegades al dia i amb el seu pes...***

*(Algú continua parlant a través l'actriu)*

El més important és lluitar per la vida. Aquest és el meu lloc. És molt més del que jo m'esperava. Aquí em sento molt feliç. No necessito més. La felicitat és una cosa molt distinta a la que et fan creure... I aquí la tinc, tan senzilla.

### *L'interior del baobab*

Fàtima, la nena de l'intendent, m'agafa de la mà i em porta per una senda polsosa. Arribem a una esplanada on hi ha un baobab mil·lenari. La soca és enorme i està buida per dins. Es com una cova humida i ombrívola. Ens fem a dins les dues i notem la fresca. Fàtima porta un got de plàstic verd a la mà, l'introdueix per una obertura i el treu ple d'aigua. Beu. Jo no ho faig per precaució. La nena m'explica una llegenda: a sota la soca de l'arbre hi ha un llac on viu Kianda, la sirena. Kianda, una vegada ja fa temps, se li va aparèixer a un veí del poblat i li va donar a conèixer el lloc on havia de trobar un tresor. Gràcies a la troballa es va convertir en un home molt ric, tot i que en comptes de compartir el tresor amb la gent de la seva comunitat el va fer servir només en benefici propi. Kianda, dolguda pel seu egoisme, va fer que desapareguessin totes les riqueses i el va tornar a deixar pobre com era abans. L'home, furiós i empenyat va maleir Kianda acusant-la de robar-li el que era d'ell. La sirena, amb llàgrimes als ulls, li va fer un encanteri i el va deixar per sempre més al fons del llac. Si ens quedem en silenci una estona sentirem els seus laments.

*(Silenci. Després se senten estranys sorolls. Pot ser el típic enrenou que munten els brokers a Wall Street)*

### *Al telèfon. O com un diàleg en el que imaginem les respostes que es diuen als silencis*

Ja t'ho vaig explicar l'altre dia quan vam parlar. No em puc desfer de la hipoteca de cap de les maneres. He intentat vendre el pis i m'ha resultat impossible, amb el que m'ofereixen no pago el capital que em queda pendent ni de lluny. (...) No, no tinc diners al compte. (...) Com vols que estalvii si porto tres anys a l'atur fent feines alegals que no em donen quasi ni per menjar. No suportó tot això ni un dia més. Vull anar-me'n d'aquí, ho entens? I no ho puc fer per culpa de la puta hipoteca. Odio la banca, la refotuda usura i la mare que els va parir a tots! (...) Alguna cosa tens a veure... Tu vas decidir que jo em quedaria amb la casa i amb els deutes. (...) Tu ets el que te'n vas anar i em vas deixar amb el mort. Almenys haguessim pogut tirar una moneda a l'aire. (...) Què ho vas fer per mi! Tindràs poca vergonya! Suposo que també et vas follar a la teva alumna per mi... (...) Perdona. Ho sento, no volia dir això però aquesta situació em supera... Pots quedar-te a la casa? Ara estàs de lloguer, més o menys pagaries el mateix si tornes a la casa i assumeixes tu l'hipoteca... I a mi em salves la vida... Vinga, no m'ho facis més difícil *(silenci massa llarg)* T'ho estàs rumiant?*(penja)* Fill de puta!

### *Sóc aquí*

Bon dia. Qual é seu nome? De onde você é? Sente-se, por favor. Como você se sente? Tem febre alta. Agora vem o médico para ver. Beba água. Que nenina mais bonita! Quantos anos a criança? Què em mires tu maca amb aquests ullots tan rebonics? No ploris preciosa que la doctora curarà a la mama molt aviat.

Vaig amb la doctora a visitar Pinto. Ella és una religiosa infatigable. Condueix el vehicle amb una destresa sorprenent. Admiro aquesta dona feta de pura tenacitat. Pinto té vint cases i un centenar d'habitants. Quan arribem ja està la cua organitzada. Avui és més llarga que la setmana passada, s'han avisat els poblats veïns i s'ha afegit més gent. Muntem la consulta sota l'arbre que hi ha vora la capella. Ordenem damunt la taula totes les medecines i comencem...

Tornem de nit, al cotxe estic tan cansada que per un moment em veig en l'altra vida, tornant a casa beguda i sola, després d'un altra nit imbècil... No puc contenir les llàgrimes. La doctora em mira i somriu.

*(Pensant en veu alta per a convèncer-se o conscienciar-se)*

Si decideix no pagar la meva hipoteca hauré de fer-me càrrec dels interessos de demora a un tipus altíssim. A més se m'aplicaran les comissions bancàries de reclamació. Si no arribo a un acord amb el meu banc, el prestamista traurà a subasta el bé per tal de recuperar la quantitat pendent de pagament. Em sembla que aquesta opció ara mateix és irreal tenint en compte la cartera immobiliària de la banca totalment saturada de vivendes sense comprador. I que m'acceptin la vivenda en dació com a pagament del deute és pura utopia. Què puc fer? Puc ser bona o puc ser dolenta. Per una vegada seré dolenta i faré el que mai m'he atrevit a fer per por. Por a no pagar un deute. Per què aquesta por es fa insuperable per a certes persones? Persones com jo. Jo mateixa. Em sento al límit de les meves conviccions, de les meves creences, de les meves certeses, dels meus valors...

*(La mateixa veu desdoblada)*

Si demà no pagues a l'usurer no et passarà res. No t'assenyalaran pel carrer. No se't menjarà el remordiment. No et jutjaran. No et tancaran a la presó. No passarà res més enllà de la bústia que porta el teu nom al vestíbul de la finca on tens el pis. Un pis que

ja no és teu. Un pis que és d'un banc... Un pis que no és de ningú.

*(I de sobte...)*

A les aldees la gent ens paga l'atenció sanitària amb un saquet de blat de moro.

*A la caixa del supermercat*

Pot tornar a passar la targeta si us plau. Sí, ja he vist que l'ha passat... Una vegada! Com que estarà sense diners! La torna a passar, si us plau. M'és igual la cua. És evident que no li funciona bé el lector perquè diners n'hi ha. Miri, no tolero que em falti al respecte de la manera que està fent-ho. Pot tornar a passar la ditxosa targeta? Pot avisar l'encarregat? Què jo li he parlat malament? Però si és vostè la que m'ha acusat davant de tota aquesta gent d'intentar pagar amb una targeta de crèdit sense fons! Com vol que l'hi digui, no porto efectiu al damunt! *(La caixera ha avisat algú de seguretat)* No em toqui, ni se li ocorreixi posar-me una mà al damunt. *(S'aparta intentant aïllar-se però no es capaç de contenir les llàgrimes i l'ansietat)*

*Un mal pensament*

Has d'aprendre l'art de no pagar si vols arribar lluny. No pagar no és un fracàs ni un descrèdit, simplement és un bon negoci.

*La primera nit*

La primera nit no puc dormir. El cap em bull. El viatge, l'arribada, la gent que m'espera a Balombo; tan senzilla, tan diligent. Un matalàs a terra sota una finestra. Una finestra que dona a Àfrica. El primer raig de llum, he de sortir... Un gall, les cases de fang cobertes amb planxes metàl·liques i més enllà un nen. Només un nen.

*El que va ocórrer*

Un divendres a les cinc i mitja de la tarda van arribar dos homes amb una moto i ens van dir que una mare s'havia posat de part al matí... Vam arribar a l'aldea, ja tot era fosc i la dona estava banyada en sang. La vam preparar per portar-la a l'hospital, es

tractava d'una placenta prèvia, en el el camí de Lobito va morir. Una dona amb nou fills, jove. Aquí una dona amb tans fills pot ser molt jove.

Arribem a casa. Ningú parla. Quant surt el sol agafo fruita del rebost i tallo uns brots florits de buguenví·lia. Busco la senda del Baobab. Em perdo però a la fi el veig al mig de l'esplanada. Entro com si fos diumenge. Deixo la meva ofrena a Kianda dins un plec interior de la soca. Em veig de genolls i em fa vergonya. Canvio de postura i espero... *(Música)*

De sobte veig un cadell de lleó que guaita per l'obertura de la soca, em mira, entra, passa pel meu davant i surt. Transcorre un moment i ja no sé si el que he vist ha ocorregut realment.

Jaume Policarpo  
València, març 2012